

EL PARDAL QUE VA CONFIAR I VA APRENDRE A VOLAR

La mare pardal va sentir que havia de donar vida... Va preparar amb tota la il·lusió del món un niu, on al cap de poc hi va depositar els seus ouets. El sol i la nit anaven i venien. Ja faltava molt poquet perquè les cries naixessin.

I així va ser...

Un matí la Mare Vida va notar com els ouets s'obrien i va començar a sentir el piu-piu de les seves cries. Estava contenta; els seus quatre fillets es trobaven sans i estalvis.

Va pensar que els havia de posar nom, i, amb entusiasme, procurava que cadascun tingués un significat important.

Ja en tenia tres de triats. A un el va anomenar Il·lusió, per l'alegria amb la qual es movia; a un altre, Despertar, pels seus ulls, molt tancats, com si no volgués veure el món; al tercer, Amor, perquè jugava amb els seus germanets i els abraçava i s'abraçava a si mateix.

Li faltava el quart pardal. Era tímid, poruc, intranquil i insegur amb tot. Dubtava quin nom posar-li.

Va pensar que quan passessin uns dies li sortiria el nom més idoni per a ell.

La Mare Vida feia la seva feina diària: anar a buscar menjar per als petitons. I anaven creixent eixerits i espavilant-se per poder-la seguir. Menys el quart, encara sense nom, que seguia sent tímid, poruc, intranquil i insegur amb tot.

Van passar els dies. I va arribar el moment d'ensenyar els pardalets a volar.

Junts van començar l'exercici. La Il·lusió, el Despertar i l'Amor van aprendre aviat... Però a la quarta cria li era força difícil. Queia

i queia. No tenia força. El vencien la por i la inseguretad. Ella La Mare Vida l'animava.

Dia rere dia, la família sortia a volar, però el pardalet sense nom sempre es quedava endarrerit.

I una tarda grisa la por el va fer quedar una llarga estona en un arbre, pensant que la mare l'aniria a buscar.

Però no va ser així...

Va passar la nit... Va passar el dia següent... I ell no es volia moure. No s'havia de moure. La Mare Vida l'aniria a buscar.

Van passar els dies.

Menjava el que podia. La Mare Vida no apareixia. Estava trist. Se sentia sol. Seguia a prop del seu arbre per no perdre's.

Havia de decidir-se a actuar. No podia seguir allà.

Amb la tristesa carregada a les espatlles, la por, el dolor i la desesperació, havia de volar. Havia de buscar la Mare Vida i els germanets. Però dubtava que, si es movia, no el trobarien mai. Qui sabia on podien parar? A prop? Lluny d'allà...?

Un matí, amb la seva gran tristesa, va decidir per fi que s'havia de moure, que havia d'anar a la recerca de la Mare Vida, la Il·lusió, el Despertar i l'Amor.

Va emprendre el vol amb molta dificultat. Tímid, poruc, intranquil i insegur, anava i venia del seu arbre.

La família no apareixia.

La seva tristesa era cada vegada més gran. La seva esperança s'exhauria.

Van passar setmanes, mesos... Fins i tot un any.

Ell s'angoixava per tot. No feia amistat amb els personatges que apareixien a la seva vida. Temia que també desapareguessin les seves noves amistats.

Però... Ai! Un dia seguint la seva recerca va sentir: "Il·lusió, Despertar, Amor, veniu cap aquí!". Atordit, com si fos un somni el que havia sentit, va mirar amb temor d'on venia la veu. Es va apropar i apropar... Amb timidesa. I va mirar i mirar... Amb por. Amb incertesa.

Eren la Mare Vida i els germanets!

Mare i fill es van reconèixer ràpidament. Ella el va abraçar i petonejar tota juganera. El pardalet sense nom plorava d'alegria; la Il·lusió, el Despertar i l'Amor, també. La Mare Vida parlava i parlava... i li repetia que mai no havien deixat de buscar-lo. Li preguntava què havia passat, que com li havia anat. Ell ho explicava tot amb detall, i amb molt de dolor i alegria. Ara ja no permetria mai que per ser tímid, poruc, intranquil i insegur li tornés a passar res de semblant. No podia perdre cap dia, cap experiència nova, per la timidesa, por, intranquil·litat i inseguretat. Mai, mai... Això mai no hauria de tornar a passar.

La Mare Vida, de sobte, amb un crit ben fort, va dir:

—Ja sé com t'he de dir! REEIXIR¹! Has assolit el teu propòsit de volar, fill meu. Reeixir serà el teu nom. Tot és possible amb Il·lusió, Despertar i Amor...

—Amb Il·lusió, Despertar, Amor... i amb tu, Mare Vida. Estimant-te, estimant la Vida, he trobat les forces per vèncer les pors i REEIXIR,

CARME JODAR

1 Reeixir:

1 v. intr. [LC] Una cosa, sortir bé a qui se la proposa. Tot li reix.

2 v. intr. [LC] Algú, tenir èxit en alguna cosa que emprèn. Ell ha reeixit en la seva empresa.

